

CAO News 9

Horolezecký časopis severočeského regionu

[HTTP://CAODC.WEBPARK.CZ](http://CAODC.WEBPARK.CZ)

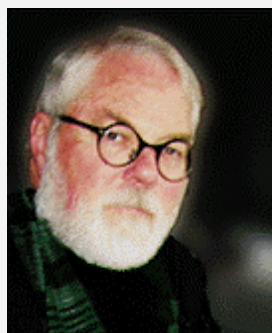
VYDÁVÁ HOROLEZECKÝ ODDÍL CAO DĚČÍN

[HTTP://CAO-NEWS.WEBPARK.CZ](http://CAO-NEWS.WEBPARK.CZ)

Ročník 5, číslo 9

Září 2003

O CESTÁCH...

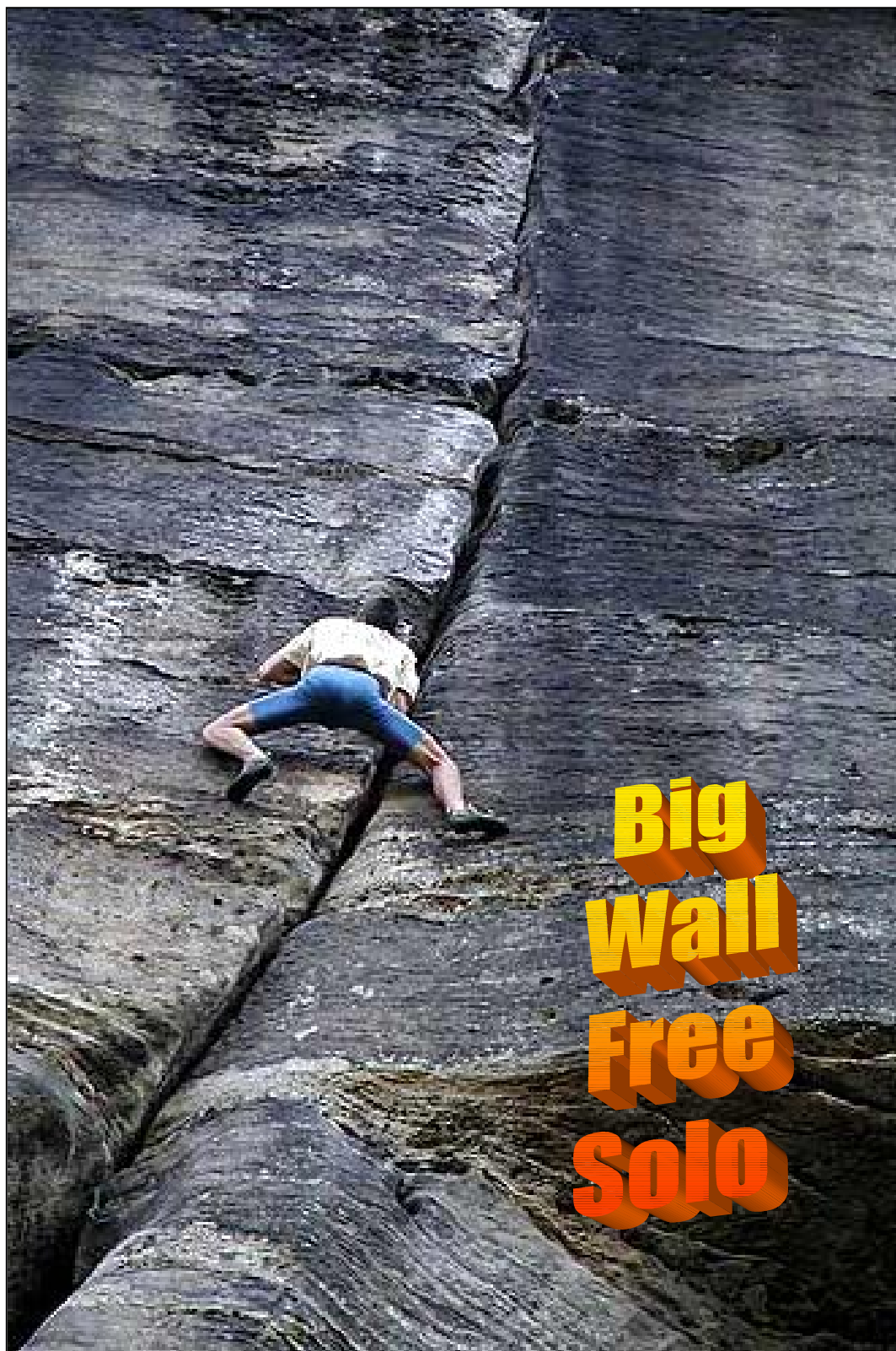
ROBERT
FULGHUM

„Rozhodnout se pro vlastní cestu. Ano.

Jenže já při tom hledání zjistil, že tudy už přede mnou kráčeli mnozí. A mluvili o té cestě slovy, která jsem si přál napsat sám, jazykem, jež už nemůžu nijak vylepšit...“

V tomto čísle

- ▼ Co nového v CAO Děčín
- ▼ Prachov, 19.7.2003
- ▼ Dobrák pštros
- ▼ Vysoké Tatry v Adršpachu
- ▼ Bajka o rybách, žábách..
- ▼ Průvodce Mařeničky
- ▼ Nové cesty
- ▼ Střípky
- ▼ Čeká nás a mnohé další...

Jarda Maršík ml. leze sólo cestu Big Wall VIIIc v Labském údolí. Foto © 2003 Lukáš Chalupecký

Co nového v CAO Děčín?

Informace z oddílového dění.

Jiří Chára

Předseda CAO Děčín

Srpnová schůzka CAO Děčín proběhla dle plánu ve středu 6.8.2003 v restauraci U Říhů.

Já se v té době již chystal k odjezdu do Švýcarska, proto jsem se domluvil s **Milanem Cestrem**, že to vezme za mne. Milan ale nedorazil, a tak se řízení schůze nakonec ujala **Veronika Krčilová**. Děkuji, děkuji.

Program schůzky byl následující:

- **Oddílová trika.** Bylo přeloženo na příští schůzi. Kdo má zájem o nová trika (i mimo oddíl), volejte nebo e-mailujte **Milanu Cestrovi**.
- **Promítání fotografií** – nejprve **Vlasta Domes** promítal na notebooku fotografie z lezeckých zájezdů do Paklenice a Itálie, pak **Jarda Jeremy Dunovský** promítl snímky z nedávného lezení v Dolomitech v oblasti Tre Cime.
- **Další radostná oddílová událost: Milan Šafařík** se stal novopečeným prvotcem! GRATULUJEME!!
- **Různé.** Plánování lezení s klanem Nehasilů v Bielatalu, příprava akce v Ostrově, diskuse, volná zábava.

Během srpna se hodně lezlo. Mnozí vyrazili do Alp nebo do vzdálenějších lezeckých koutů, jiní využívali krásné letní počasí k lezení v domovských oblastech. Jen tak namátkou - lezli jsme na Mont Blancu, v Dolomitech, v Bernských Alpách, v Juře nebo Paklenici. Doma to bylo Roviště, Srbsko, Hřensko, Sloup nebo Dubské skály a ovšem „naše pískoviště“ – Ostrov, Labák, Rájec, Tisá...

Konečně jsme také (snad už navždy) dořešili problém se schůzovnými prostory. Už na minulé schůzce bylo jasné, že u Makůvky je sice milá a hodná obsluha, ale „nevejdeme“ se tam. Při nádherné audiovizuální prezentaci Karla Hofmana jsme si neměli kam sednout, málokdo na plátno viděl, překázeli jsme obsluze, vrchní musela podlézat plátno, nebyla slyšet hudba. S radostí jsme proto přijali nabídku paní Krčilové, na velkou schůzovnou místnost oddělenou od ostatních hostů u nich v restauraci, jen kousek od Makůvky. **Od příště se tedy naše schůzky přesouvají o pár set metrů na SZ do restaurace U Krčilů.** Snad se vám tam všem bude líbit.

Makůvce patří samozřejmě veliký dík za dočasný azyl a opravdovou snahu, vyjít nám vždy vstříc, jakkoli to bylo občas těžké!!

Mějme se rádi a dávejme na sebe pozor!

První článek bude tentokrát trochu atypický – napsal nám jej horolezec, který se stal svědkem pádu horolekyně v prachovských skalách. Jeho popis celé události je opravdu drsný, ale věcný a s jasnou snahou upozornit, že neštěstí nechodí po horách, ale po lidech. A že je dobré vědět, co v takových chvílích dělat...

Na jeho přání nezveřejňujeme jeho jméno.

Prachov, 19. července 2003

Memento mori...

V sobotu večer se vracím pod Drážďanskou věž, na kterou vede nejznámější prachovská spára Bič. Pavel Krupka ji už má vylezenou a já se spolulezcem se na ni teprve chystám. Zdržel jsem se na Obelisku, vedly tam nádherné a lehké sedmy, jen moji druholezci si je nějak moc dlouho vychutnávali... Na spáru se těším, je to asi fakt bonbónek a já spáry vcelku...

Je už kolem osmé hodiny večer a zapadající slunce krásně ozařuje Jirku v Biči. Leze za Pavlem Krupkou. Ten se tady vyzná. Vytahuji foťák a dělám pár záběrů. Když přijdu blíže, volá na mně Jirka ať zajdu pod nedalekou věž Mnich, že tam někdo spadl. Myslel jsem, že to už je děle, ale i tak se tam vydávám zjistit situaci. Přímo na turistickém chodníku leží mladá holka s kudrnatými a černými vlasy. Všiml jsem si ji dopoledne ve skalách, protože byla hezká. Kolem je asi 4 nebo 5 lidí, to nevímám. Holka je škaredě odřená na hlavě i na zádech. Vlastně kousky kůže chybí. Leží na rovné zemi, dýchá a naříká. Je při vědomí. Oči má otevřené, snaží se zvednout, ale vždy zanaříká a lehne. Prý po pádu nedýchala a lidi kolem ji asi uvolnili dýchací cesty. Někdo to tam říká. Nezvrací.

Nemám moc zkušeností s první pomocí, chci aby zůstala ležet na zádech jak leží a vadí mi jen, že je přímo v písku a do ran se jí lepší špína. Posílám jednoho kluka pro karimatku.

Ještě v době, když přicházím slyším jak jiný kluk křičí do telefonu na dispečerku záchranky, že holka leží pod Mnichem a jak to, že ona neví, kde je Mnich. Říkám mu ať sdělí záchranářům, že je třeba jet na hlavní parkoviště u vstupní brány prohlídkového okruhu Prachovských skal. Pak posílám dalšího ať tam sanitku čeká.

Holku hladím a říkám ať vydrží, že brzy dostane injekci od bolesti a že je už v pořádku. A co ji bolí? Řekla jen záda. Bojím se zlomené páteře.

Když jsem k holce přišel, tekla ji krev z nosu a natekla do uší, tak jsem myslel, že teče i z uší, ale snad ne. Vypadá, že má velké bolesti, ale drží se statečně.

Pak si všimnu, že má ještě sedák zapnutý a rozepínám sponu. Karimatku jsme položili vedle holky, ale nakonec se nesnažíme ji položit na ni. Bojím se pohybu. Někdo říká, že musí lehnout na bok do stabilizované polohy, já to nechci dovolit. Podle mne není třeba. Vždyť dýchá a naříká, je při vědomí. Zadechnutí zvrátky nehrozí, snad.

Jsem v klidu, ale nevím přesně, jak dále pomoci. „Cítíš nohy?“, ptá se někdo a ona jen sténá, že ne.

Všimáme si lezeček a sundáváme je z nohou. Stále je při vědomí a hýbe horní polovinou těla. Leží napůl na zádech, napůl na boku. Co mám dál dělat?

Zpoza skály přichází holka, co byla s ní u slaňáku a ptá se, jak je jí.

Z turistické chaty přibíhají dvě ženy. Obě jsou doktorky a ujmají se zraněné. Nevím, co jsou zač, ale snad budou vědět, co a jak. Lidí je dost.

Odcházím pod bič. Nejsem příliš zasažený emocemi, ale je to první velký úraz, který jsem v životě viděl. Nikdy jsem neviděl ani větší autohavárii, ani žádný jiný úraz. Ani mrtvého člověka zblízka. Je to poprvé. Udělal jsem vše, co jsem mohl? Byl jsem připraven? Ne, nebyl.

Ještě slyším, jak říkají povely 1-2-3-tesť! Asi ji přendali na karimatku. Jestli ano, tak chybá.

Záchranka přijíždí v rozumné době a dole kluci vytrhnou závoru u vstupu a sanita přijíždí až pod skálu. Bouchají dveře a za chvíli je zase klid.

Když jsem se další den večer ptal hlídačů Prachovských skal, jak to včera dopadlo, říkají, že asi nic divokého, když tu ani sanita nebyla. Já je vyvádím z omylu a oni teprve teď pochopili, proč byla ráno ta závoru vytržená.

Půjčují mi telefon a já volám nemocnici. Tam vědí jen, že holku ještě týž večer převezli do Hradce Králové na neurochirurgii.

Co jsem mohl ještě udělat včera? Věděl jsem, že je třeba obnovit základní životní funkce, ale ty byly. Jak zacházet s člověkem se zlomenou páteří a lebkou jsem nevěděl. Bohužel.

V sobotu jsem pak ještě lezl. Řekl jsem si, že snad bude vše v pořádku a pak obul lezečky a vylezl Bič k pátému. a tedy poslednímu kruhu. Spolulezec to vzdal, že za této situace...

Cesta je ale vylezená a já si jištění vybral ze slanění. Taký se mi lezlo všelijak. Tu chybu jsem ale nemohl ovlivnit. Spolulezec ale asi ve stresu zas tak úplně nebyl. V hospodě si dává několik piv a večeri.

Druhý den mi to vadí a nelezu už s ním. Já ten večer na pivo do hospody nešel.

Co se stalo? Když jsem holce prohlédl sedák, zjistil jsem, že na odsedávačce nemá zaplout karabinu. Asi si nahoře na polici při přesedávání ze slanění do dalšího kruhu odsedla do odsedky, přitom si vypnula sedák z karabiny a zapla jen samotnou karabinu. Asi. Nevím. Víím jen, že na polici byly dvě holky a místo na pohodlné stání pro pět lidí. Zřejmě se v pohodě zapla a nevěšila, že odsedávák je vycvaklý z karabiny a sedla... Spadla do komína. Ten se ale otvíral.

V neděli ráno jsem na Mnicha vylezl a přečetl jejich zápis. Vylezli Starou cestu. Nějaký komín asi za IV. Museli to být začátečníci. Na tuhle věž vedou hezčí, jen o něco málo těžší cesty. Dva kluci a dvě holky. Petra a Martina. Myslím, ta zraněná byla Petra. „Tým snů“, bylo nahoře v knize. A taky „Sním tu“. Snad odněkud z Moravy, od Jihlavy..

I přesto, že spadla z půlky věže, bylo to 27 metrů. Prvních deset komínem, proto ty odřeniny. Pak ale patnáct metrů volný pád. Přímo na cestičku. Mám lano „šedesátku“ a bylo to téměř na celé, to druhé slanění..

Ve skalách byl nádherný večer. Turisté už byli dávno pryč. Pak Jirka od kruhu z Biče zahlédl letící postavu, když se ohlédl po hluku. Padala vodorovně. Já tam byl tak za dvě minuty.

Ta holka má frakturu lebky, zlomeninu hrudní páteře, bohužel nestabilní. Taký žebra, předloktí, slezinu. Jenže záchranka to asi podcenila. Přijeli z Jičína. Tam ji asi převzali a hospitalizovali. Pak zřejmě upadla do komatu. V hlavě bylo silné krvácení a hematom odtlačil mozkovou kůru. Došlo k otoku mozku. Jediná možnost - okamžitá operace. Tu může udělat jen specializovaný tým. V Hradci Králové na

neurochirurgii. Ta holka byla operovaná za šest hodin. Z Jičína ji převezli ještě ten večer, ale ne hned!

Při zavolání pomoci nám bylo sděleno, že vrtulník létá jen do sedmi večer. Jenže to je kvůli tmě. A ten den bylo světlo do devíti. A bylo osm. Kdyby někdo zavolal pilotovi, nepochybuji o tom, že by vzlétl. Jenže to nikdo neudělal.

Rychlá sanitka je z Jičína v Hradci za půl hodiny. Jenže ona jela do Jičína. Jenom. Přitom bylo třeba operovat. Co nejdříve. Uvolnit otok mozku, odsát krev z lebky ven, aby neutlačovala mozek. Aby nedošlo k poškození kůry. Operace mohla být nejpозději do dvou hodin po úraze. To ale ještě holka byla asi v Jičíně.

Zemřel mi tak kamarád před mnoha lety v Tatrách. Ještě neměli helikoptéry, nebyly mobilní telefony. Dnes by asi přežil. Spadl po sněhu 200 metrů. Nic mu nebylo, jen se uhořel do hlavy. Zakopl si mačkou o nohu a padal po hlavě po svahu dolů. Cepín na zabrždění měl, ale nepoužil. Byl začátečník. Nikdo ho to neučil. Krvácel do mozku. Stačilo vytvořit odtok.. Říkali to doktoři.

Já jsem měl vědět, že ta výška byla moc velká. Následky musely být devastující. Měl jsem trvat na helikoptéře, měl jsem aspoň vynutit rychlý převoz do Hradce. Já to ale nevěděl. Teď už to vím.

A po úraze se měla držet hlava a tělo holky v klidu nenechat ji se hýbat. Obložit třeba tělo batohy. Sednout za ní a držet hlavu v dlaních..

Dívka nyní leží na neurochirurgii v Hradci Králové v umělém spánku. Až otok mozku přestane, bude se probouzet, odpojovat z ventilace. Začínají s ní komunikovat. S páteří se nedělo do dnes nic. Teprve až pomine nebezpečí ohrožení života. Pak se bude operovat páteř. Dnes ještě nikdo neumí říci, co bude dále.

Já byl druhý den zase ve skalách. Vylezl jsem pro mne těžké cesty. Některé i ne moc dobře jištěné. Na svou odsedávačku jsem si přidal gumku z karabiny. Aby se nemohla sama při manipulaci tak snadno vycvaknout. Mne se to totiž již také stalo. Dokonce vícekrát. Ta holka měla stejnou odsedku, jako já. Jenže já mám ve zvyku si vše ještě jednou zkontrolovat, než si odsednu.

Držím jí palce. Třeba se tyhle informace budou jednou někomu hodit.

M.

DOBRÁK PŠTROS

Děvínské polesí..

Jindřiška Řeháková

CAO Děčín

K dysi, ještě za totáče, šustil můj parťák v rámci orientačních závodů v lesích kolem hradů Ralsko a Děvín. A protože jak známo, dlouze tu bivakovali naši ruští bratři, koukal hlavně do map a pod nohy, (to aby nešlápnul na nějakou zapomenutou minu). Ale, když se občas zadíval do výše, neušly mu skalky a věže, jaksi zde schované a ztracené, malé i větší, i krásně železité.

Slanem jsme sem prvně vyrazili již loňského roku. Okukovali jsme, tipovali co polezeme, a lezli jsme fakt lahůdky! V divočině bez turistických značek, s přírodními krásami, které nenajde jen ten, kdo nemá oči!

Výlety na Hamr, do skal a k jezeru, jsme opakovali, a k lezení na věži v této oblasti nejhodnotnější, s krásným

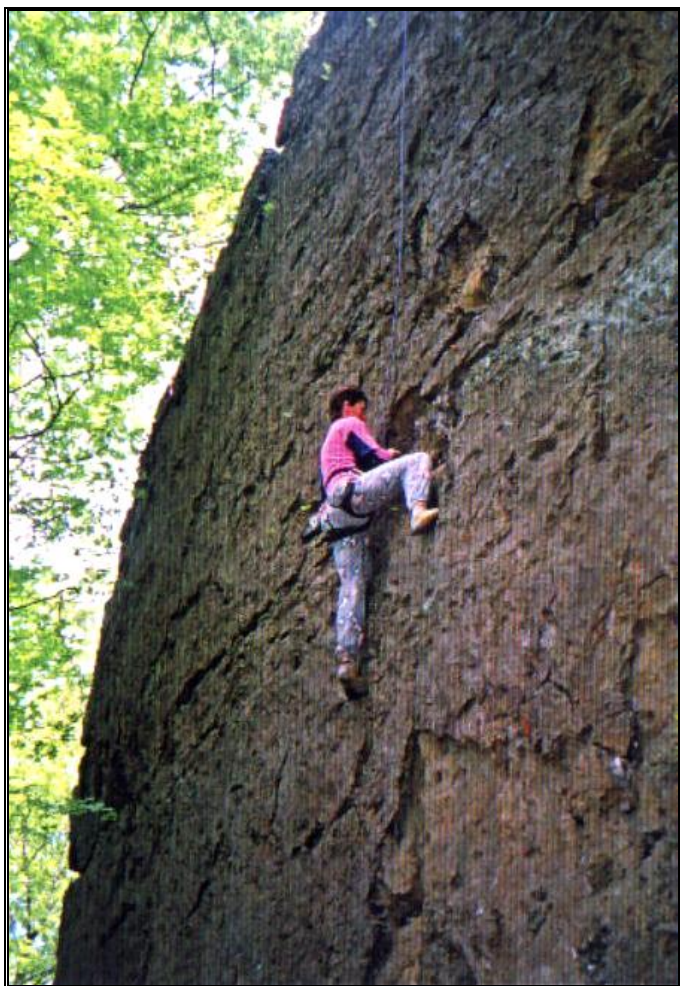
jménem ZÁŘIVÁ, jsem nalákala i Jardu Sineckého se ženou. Lezli na ní jednu cestu za druhou a – byli spokojeni.

Kdy sem nejlíp? Určitě mimo sezónu největších veder, to je tu klid a voda v jezeru dosud čistá. Koupat se můžete nejen na písčité pláži v kempu, ale také v zátokách. (I ryby zde možno nalovit, Adam jich za jedno odpoledne nachytl 13 kousků.)

S nafukovací kánoí jsme ty zátoky obeplouvali, a já fotila lekníny a vodní ptactvo a roztočivé biotopy na osamělých kmenech a pařezech z vody trčících. Koho víc zajímají lesy, najde zde borůvky i houby, kdo pídí po kytičkách, ať si vezme s sebou atlas – najde i ty, co nezná.

Spali jsme tu různě, načerno v jedné zátoce, ale také v lese, dobrodružně u hradu Stohánek, jindy spořádaně – v Lesním kempu. Nakoupit můžete rovněž bez problémů. V samošce fungující 7 dní v týdnu. A kdo rád osvěžení a bezpečí hospodského přístřešku, toho odkazují na hezké počení, o hospodě a jejích návštěvnících, v horolezeckém průvodci „DĚVÍNSKÉ POLESÍ“. Autor Jakub Turek, je správcem zdejších skal, popisuje historii celé oblasti, (věží na pětadvacet), kde je najít, kam až s kolem a kde zaparkovat s autem.

Vylezli jsme na vršky několika skal, ale opakovaně jsme hnízili jen u Zářivé, která je doslova stěnou cvičnou. Jde o Hřebenovou věž, kde je t.č. 17 výstupových cest. Z toho je 8 cest hvězdičkových, všechny na velké železité plotně. Jsou zde kruhy a slánění je z devíti metrů.

A tak tu sedím na pohodlném vrcholu a labužničím. S pohledem do daleka, a jen do zeleně lesů a kopců, bez známek civilizace.

S potěšením listuji knížkou. A jako vždy berou mě báječné emoce, ale co mě také bere – to jsou i názvy cest! Léta mě baví přemítat, co všechno možné (i nemožné) inspiruje jejich tvůrce. Někdy je to zřejmé: světové strany, podobnost s něčím, či někým, momentální nálada (či nenálada), vzpomínky, strunka romantická, či jiná...

Jelikož jsem odkojena Labákem, kmitnou mi v paměti názvy nádherné, vznešené i líbezné (Sonáta vertikálního života, Šepot květín, Tulák po hvězdách... Jak bych je lezla, kdybych na ně měla!)

Ale blaží mne i názvy ulitlé a ztřeštěné: Takový „El pako di koňo“ – no řekněte, není to paráda? Ten název jsem dokonce použila jako oslovení v jedné bouřlivější diskusi. Jak mi to panečku udělalo dobře!

Možná mi dáte za pravdu, že mnohá ta jména o lecčemž svědčí – tu o rozvernosti a vznícených vášních, jinde třeba o fascinaci – nebem, peklem, uměním, či naopak nějakým neřádstvím, či co já vím... Autoři sami vědí to nejlíp. Nebo nevědí, ale nechají to tak. Pátrat po motivech lze brát jako hru, či detektivku. Jak to koho baví.

A jak z uvedeného vyplývá, sedím na Zářivé a dumám. Říkám si: „Na sousední Jedovou věž nepolezu“. No, řekněte, dali by jste si „Vávrovu kávu“?? To tak, nechat se otrávit!

A na sousedku z druhé strany „Uranovou“? Hrnuli by jste se na cestu s názvem „Svrab a neštovice“??

Čímž se konečně dostávám i k názvu svého článku:

Když jsem si totiž přelezla většinu těch hvězdičkových cest a podtrhla si v paměti jednu z těch krásných názvů („Cesta do zaslíbené země“), ulpělo mi oko nad jménem jiné cesty: DOBRÁK PŠTROS...

Samým úsilím vykoumat, proč zrovna ten pštros, se mi zamžily brejle. Stala jsem se ztělesněním otazníků. Pátrala jsem ve vzduchu, leccos tu kroužilo, krákoralo, čířkalo, ale do pštroso to fakt mělo daleko. Nikde žádné hnízdo, ani peří, ani nápad v mé hlavě. Ani při lezení toho „Dobráka“, ani potom.

Zatoužil snad autor po zoo, cestování, či ochutnat vejce pštrosí?? Kdoví...

Ale ta odpověď, jak to být mohlo, mne přece jen osvětila:

To, když jsem courala po břehu Hamerského jezera, v dále se bíle skvěl Ještěd, den jedna báseň. A teď si zkuste představit:

Máte odlezeno hejno krásných cest a ležíte v trávě, či na vyhrátém písečku, z nedalekého kiosku tu zavoní káva, tu uzenka a kámoš vám donese i nanuka. Jste příjemně znavení a nasycení, omámeni blaženstvím endorfinů, sluncem zmalátnění a vygumování...

Posloucháte ševlení vlnek, vnímáte pablesky na hladině i pablesky na svých řasách a k nirváně vám nechybí už lautr nic. A tehdy – možná přijde i kouzelník...

A – proč ne pštros?!

Zašustil náhle v rákosí, natáhnul dlouhý krk a vybatolil se z vody na břeh. Zasyčel, ale neútočil, neklovnul. A pokojně se odkolébal – směr kiosk.

Prostě **DOBRÁK PŠTROS**.

A mám to !

**Nashledanou u Zářivé
nad Hamrem!**

Vysoké Tatry v Adršpachu

O jednom povedeném lezeckém víkendu..

Martin Štěřba

OHEC Slavkov (Original Hazard Extrem Climbing)

I tento víkend (poslední červencový) se skupina lezců z OHEC Slavkov rozhoduje kam na skály. Sašík Adršpašník, který nikdy nevylezl horu vyšší nadmořské výšky, než je hladina piva, je samozřejmě rozhodnut pro Ádr. Jeho parták a zároveň bratr Ivoš, zvaný též horolezec Moletko, jede také. Ale kam vyrazíme my? Nakonec rozhodují já Taterník Martin a má alergie na letní pyly a jede se do Tater na Malý Kežmarák. Jirka je pro.

Horolezec Moletko září spokojeností na vrcholu...

V pátek odpoledne se ukazuje, že předpověď počasí pro Tatry je dost mizerná a po telefonátu na Brnčálku, kdy se dozvídám, že jsou mraky a sem tam mrholí, ruším rezervaci noclehu a měním plán. Tak kam? V Labáku je už sucho a hlásí jen malé přeháňky. V Českém Ráji by se taky dalo, v sobotu na Drábkách a v neděli v Příhrazech, tam jsme ještě letos nebyli! A co Dubské skály? Tam to neznáme a je tam Kýsa s Bukym! Rozhodnuto, pojedeme za nimi! Ouha, neberou telefon, nemají signál a my zase průvodce a znalost terénu. V pět večer měníme plán a přidáme se k Ádrařům!

Cesta přes Polsko je rychlá a v deset už sedíme u Tošováka! Jen Jirka je trochu zmatený měnícími se plány a má sbaleno napůl do Tater (bombu, ale bez vaříče), napůl do Dubských (krátké lano).

Slunečná věž

Milan Rusý je na svém místě u džusu s vínem (specialita na léčbu krku) a na ráno poradí pěknou cestu na Krále - Svatováclavskou. Další řeč se točí kolem Královny a říká ať ji zkusíme také, že to vylezeme... Obě cesty jsou samozřejmě z jeho dílny.

Královna, jedna z nejnedobytnějších věží ve skalním městě! Doposud na ni vede pouze jedna cesta. Studničkův odkaz za VIIa. A Arnoldova varianta, která je od 2. kruhu společná, stavění má ovšem čistě a je za IXb. A varianta Kýsy a Bukyho také za IXb, když nemohli vylézt závěrečný žlábek Studničky. Museli ji udělat, aby se nahoru dostali. Jmenuje se Ber či neber a oba Pavlové říkali, že je to proto, že je vlastně úplně fuk, kterou cestou na vrchol doležeš, všechny jsou stejně hnusný! A také oni to byli, kdo nám cestu kdysi ukázali. Ale se slovy, že až to půjdeme, tak oni obětují den lezení, koupí si každý deset lahváčů a lehnou si na protější svah, že to určitě bude stát za to! Kdo je zná, tuší nějakou čertovinu, vždyť tihle dva, že by byli ochotni obětovat den lezení??? Dost žertů i čertů, ráno se uvidí.

Se Sašíkem Adršpašníkem se domlouváme, že se rozlezeme na lehčích cestách a pak se sejdem u Královny. Svatováclavská za VIIb je opravdu pěkná, typicky ádrovská, cesta s komínem, spárou, rajbasem i stavěním.

Po přežení známého Rainbušku na Bratraneckou dostáváme chuť na další rajbásek. Hodně lezený dle vrcholovky z Krále je Decháč, sice VIIIb, ale s hvězdičkou. To už vím, že Saša nemá den a po prvním pytli odchází někam pryč. Asi na Křížák. Hm, z Královny asi nebude nic. Ale kdybych Decháče přešel, tak ji přeče jen zkusíme. Jirka souhlasí. Povedlo se! Sice je to nejen rajbas, ale i tahavá prstová spárka mezi 2. a 3. kruhem, a tak ruce dostaly zabrat. Zvlášť ta levá. Motivace i chuť zůstává veliká. Jdeme pod Královnu...

Připraveným bidlem překonáváme nejlehčí část cesty, vydatné stavění k 1. kruhu. Tak šest metrů. Z něj další stavění do police a ručkováním v ní na pravou hranu věže. Bez noh!!! Rusák říká, až na zem to není, ale musíš zvednout nohy, když pod druhým spadneš! Další lezení bylo velice psychicky i fyzicky vyčerpávající, takže si nic moc nepamatuji, jen že jsem měl pořád strach, že jsem třikrát ulítl do hodin a že těch stavění bylo nakonec pět! Nejtěžší krok v cestě je od hodin pod vrcholovou hlavou k 5. kruhu. Fuj. Syčák Rusák se skromně nepochlubil, že tam taky stavěli a v průvodci to už opomenuli autoři dopsat. No jo, šest stavění... Závěrečný žlábek jsem neřešil a nalezl bez rozmýšlení, jinak bych tam asi zůstal. Leze se prdelí, zádama, kolenama, hlavou a lokty. Jen Milan pravdu neměl v tom, že čím víc, tím líp. Mně se to nahoře v jednu chvíli zdálo naopak.

Horolezec Moletko chystá slanění...

Nakonec se tedy v Adršpachu lezlo jako v horách. Dlouho, dobrodružně, namáhavě, hnusně a nádherně. Vrcholový pokřik byl úplně automatický a premiérový! Zdola už nás sledovali oba bratři, Adršpašník s Moletkem. Ti prošli půl Ádru, aby vylezli nakonec za celou sobotu nula cest. Klasický průběh.

V neděli ráno jdeme jen na lehčí. V domnění, že taková bude Stříbrná hrana v Teplických ji nalézáme, ale už v prvním traverzu ke kruhu nad převis cítím slabé ruce a jistotu nechut' k lezení. Zkráceně, ač vím, že ve stěně skoro každý cizí zabloudí, já to nakonec udělal taky. A pořádně. Polezl jsem si tam dvě hodiny, pospojoval všechny čtyři cesty co tam vedou, jak pobaveně dole konstatovali místní kluci, nakonec skončil vsedě v malých hodinkách někde pod 4. kruhem cesty Čistému vše čisté, a úplně vyčerpaný slanil 45 m na jednoducho, zanechavše Jirku u kruhu.

Plán ale vyšel a kluci, kteří mezitím udělali prvovýstup hranou na kazatelnu vpravo od Žlutého komína (dělal Alberto, je to za VIIIb a jmenuje se to dle charakteru skály Perníková chaloupka), nám půjčili lano do slánění i pro Jirku. Byl taky rád, když se dostal dolů. Alberto se jen smál: „Proč jsi se nezeptal, když jsi nevěděl kudy? Ta tvoje cesta je dost nepříjemná a moc přelezů nemá, je to nahoře samý mech“. Myslel tu, do které jsem zbloudil. Ne Stříbrnou hranu ani Victorii, které vede vpravo od ní. Hrana je naopak krásná, ale pozor, první kruh je hodně vlevo a až za tou hranou! Skoro nikdo ho necvaká, nenajde ho totiž.

Nakonec nám poradil Diretissimu na Kance, to je převislá spára žabovka přes dva kruhy za VII. Tu jsme vylezli. Pěkná a silová. Konečně jsem taky testnul rukavice do spáry. Fajn, jen ruce už byly stejně zrasované z Královny.

Teprve v závěrečné šestce na Slunečnou jsem si vzpomněl na Cháru a na slíbený článek do CAO News a vytáhl foťáček pro dokumentaci...

Kulturní pozvánka

aneb „Lezení“ na HOUSCE

Veronika Krčilová, Petr Jícha

CAO Děčín

Je léto a byť je to neuvěřitelné, někteří členové CAO Děčín (Roman Vodouch Vodička, Petr Jícha a já) rezignovali, dočasně samozřejmě, na lezení a chtěli si užít jen lenošení a kulturního vzdělávání. Proto jsme se vydali na doporučení na hrad - zámek HOUSKA nedaleko Doks.

Hrad byl založen koncem 13. století. Teprve až současnými majiteli byl hrad Houska (poprvé v jeho dlouhé historii) v r. 1999 zpřístupněn nejširší veřejnosti. Hrad je poměrně malý, ale prohlídka opravdu stojí zato, zvláště pak pokud máte rádi záhady a mystiku.

Ale překvapení nás čekalo nakonec mnohem větší, potkali jsme Karla Bělinu! Poslední místnost, kterou při prohlídce navštívíte, je totiž věnována stále expozici o slézání zejména Dubských skal a Karlova fotografie (cca před 20 lety) dominuje celé místnosti, oslavující jeho horolezecké úspěchy. Dále zde můžete vidět např. fotky prvních dobyvatelů vrcholů, kopie zápisů prvovýstupů ve vrcholových knihách, staré kruhy a jiné.

Tak pokud budete mít cestu kolem navštivte Bránu do pekel!

PS: Karle, my Tě poznali...

(www.volny.cz/hrad-houska)

Bajka o rybách, žábách a našich kočkách

Leonardo da Svinchi

„...je hroznej hic, pivo sotva teče, dejchat mě pálí, tělo se sotva vleče...“ tak nějak lze charakterizovat klima ostrovských skal tohoto léta, kdy slunce neúprosně vysouší těla cyklistům, turistům a horolezcům bez rozdílu pohlaví, věku či náboženského vyznání. Ostřílení pardi překlepávají nekrutější vedra ve stínu pípy nebo okukují bikiny německých turistek u rybníka. Mnozí skalní nenasytové však přesouvají své tělesné schránky do stinných skalních zákoutí, aby i v tomto „nevlídném“ čase mohli urvat nějakou tu vertikálu navíc. Nejinak já, když jsem si odbyl lezecké martýrium na výslunní, velice rád plním slib a jdu vytáhnout něco pro mou kopretinku do Himmelreichu. Krásná část Ostrova - elegantní rajbáky a hlavně STÍN!!! Zřejmě částečný úpal způsobil, že jsem nejprve vlezl do Hoblákoviny, což není zrovna to pravé pro povzbuzení lezecké motivace našich drahých poloviček. Boulderový nástup a sarkastické komentáře přihlížejících lezců způsobily, že nálada mojí majitelky navzdory stoupající teplotě ovzduší poněkud ochladla. Ale to by bylo, aby si i ta moje nezalezla. A tak zkušeným okem vybírám jakési „souspáří“ (nádherný termín), zaručený prváč, na nevysoký bezejmenný masív za Věží Komářího údolí. Hned první metry mě však vrací do reality. Osolená, zabordelená žabovací spára, kde jsou chyty důsledně skryty pod nánosem hlíny a jištění je vskutku jen iluzorní. Tak za tuhle lahůdku by se nemusel stydět ani věhlasný Petar Humusovič. Během výstupu mě napadá přiléhavý název této cesty – „Prasečí chlívěk“, ale to bych prasátkům asi křivdil. Abych se ve zdraví dostal na vrchol, používám všemožné lezecké finty, zejména žabovací techniku, jelikož prohnitým kořenochytům moc nedůvěřuji. Každý figl hlásím dolů, aby to ta moje kopretinka měla při výstupu jednodušší a nemusela nic vymýšlet. A když konečně budu na vrcholu štand, shledávám, že se mé tělo podobá řízku obalenému ve strouhance. Na pot se nalepil písek, listí, hlína a všemožný jiný bordel. Jsem zvědav co tomu řekne ta moje. „Tak pojď!“ Volám dolů. „Píp!“ Ozve se ze zdola (v překladu jdu). A tak dobírám krapet natěsno, jelikož to naše kočky mají rády. No a po chvíli značně kratší než jsem předpokládal, dofuněla ta moje úspěšně na vrchol. Obalená hlínou, vysmátá, koulí na mě ty své modré pivní tácky a radostně hlásí: „To jsem to přelezla, víd? A nedala jsem ani jednu rybu!“ Nechápavě na ni zírám. „Cože? Jakou rybu?“ „No přece do té spáry!“ Odpoví bezelstně. V tu chvíli jsem zavyl jako Bílý tesák. „Jakou rybu? Snad žabu, néééé?!“ „Po roce soužití se spárařem si plete žabu s rybou, to je imunita, pane Bože, ty to vidíš, ty to tak nenecháš!“ Hned po té, jsem ji slíbil, že ji napráskám Chárovi, což tímto činím. Naši cestu jsme nepojmenovali ani „Prasečí chlívěk“, ani „Cesta přes rybu“. Nechali jsme ji inkognito v neporušeném stavu pro další generace ryb, žab, a koček...

Poučení: „Jen dvě věci na světě smrdí jako ryba, a jedna z nich je ryba!“

Mařeničky – Jelení vrch

**Průvodce exkluzivně pro CAO News zpracovali
Pavel Bechyně, Pavel Henke a Jiří Chára.**

Jelení vrch (458 m) leží asi 1200 m západně od Jílového vrchu (Jezevčí vrch nebo také Limberg 665). Přístup z Jablonného v Podještědí po žluté turistické značce směr Panennský vrch (484 m).

Lezecká oblast se rozprostírá na Z a J úbočí Jeleního vrchu, několik věží (opice, Srpnová..) je na J a na SZ od Třidomí, tři věže naleznete podél potoka Svitava a dvě vlevo od silnice Kunratice – Mařeničky.

Skály jsou relativně nízké, mezi zajímavější patří Dolní Jelení věž, Haberská věž a Kunratická skála. Pískovec v oblasti je poměrně lámavý a solivý. Oblast se nachází na území CHKO Lužické hory. O turistických zajímavostech jste se mohli dočíst v článku Pavla Bechyně Mařeničky v minulém čísle CAO News.

1. Kunratická skála

Stará cesta I; Od S stěnovým stupněm po umělých stupech n.v.

Jižní spára II; Vlevo od Staré cesty spárou n.v.

Cesta Velkého pátku V; Hasso Gantze, E.Merke, 1.4.88 – 2 m vpravo od hrany S stěny spárou na polici a přímo n.v.

2. Sklepní věž

Stará cesta III; Ze sedla doprava a JZ hranou n.v.

Přepad III; Peter Mieth, G.Männel, K.Mlasowsky, 26.4.87 – Z masivu od J přepadem nebo skokem (2) n.v.

Stínová spára IV; Peter Mieth, G.Männel, K.Mlasowsky, 26.4.87 – Ze západního sedla převislou spárou n.v.

Skok 1; Gerald Männel, K.Mlasowsky, 26.4.87 – Z masivu od Z skokem n.v.

Údolní spára VI; Uwe Schumacher, G.Männel, P.Mieth, K.Mlasowsky, R.Hauschild, 10.6.87 – V severní stěně spárou n.v.

Doporučení VI; Peter Mieth, G.Männel, K.Mlasowsky, 26.4.87 – SV hranou do poloviny, pak mírně vlevo n.v.

Přídavek IV; Gerald Männel, K.Mlasowsky, P.Mieth, 26.4.87 – Vpravo od Staré cesty spárou n.v.

3. Malá Haberská věž

Stará cesta II; Z náhoří (V) stěnou (umělé stupy) n.v.

Skok 1; Karl-Christian Mlasowsky, 26.4.87 – Z Haberské věže přeskokem na vrchol.

4. Haberská věž

Stará cesta II; Ze sedla od Malé Haberské věže vpravo stěnou (umělé stupy), doprava na hranu a krátkou spárou n.v.

Plážová cesta VII; Pavel Bechyně, P.Henke, 11.5.03 – Středem údolní stěny n.v.

5. Orlík

Stará cesta I; Z náhoří (JV) stěnou a levou hranou n.v.

JZ stěna II; Údolní (JZ) stěnou n.v.

6. Horní Jelení věž

Stará cesta II; Z předskalí v sedle stěnou (umělé stupy) n.v.

Sokolík VI; Petr Mánek, J.Weiss, J.Weiss, 21.9.86 – Vpravo ve V stěně koutem a stěnou n.v.

Přes kopejtko IV; Pavel Bechyně, P.Henke, 11.5.03 – Od SZ (u bloku) stěnou a vpravo na balkón do údolní stěny a přímo rajbuňkem n.v.

Shazování paroží VII; Pavel Bechyně, P.Henke, 11.5.03 – Zprava na údolní (JV) hranu a tou n.v.

7. Dolní Jelení věž

Stará cesta V; Petr Hanousek, Z.Nedvěd, 18.9.83 – Od Z zprava na balkón, převisem do velké díry, skrze ní a vlevo n.v.

Cesta jelenů V; Petr Vomáčka, P.Šorf, 23.10.83 – Vlevo v JV stěně hranou přímo n.v.

Paroháč VIIIb; Pavel Henke, P.Bechyně, 11.5.03 – Převislou pravou náhorní hranou n.v.

Velikonoční VII; němečtí lezci – Převislou levou náhorní hranou n.v.

8. Modřínová věžička

(bez údajů)

9. Rozložitá věž

Stará cesta I; Ze sedla od Trojčete snadno k vrcholu.

10. Trojče

Stará cesta I; Z náhoří (SV) stěnou n.v.

Normální cesta I; Od JV krátce k vrcholu.

JZ cesta I; Ze sedla od Rozložené stěnou n.v.

12. Věž nad krmelcem

Přeskok 1; Z masivu od JZ skokem n.v.

Komín I; Od JV nebo SZ komínem n.v.

13. Opice

Přepadová cesta II; Z masivu od JV přepadem a stěnou lehce n.v.

14. Srpnová věž

Stará cesta III; Pravou náhorní hranou (J) n.v.

Demarkační linie VIIc; Pavel Henke, P.Bechyně, 11.5.03 – Středem JZ stěny n.v.

15. Kamínek

Ze strže I; Z náhoří JV stěnkou krátce n.v.

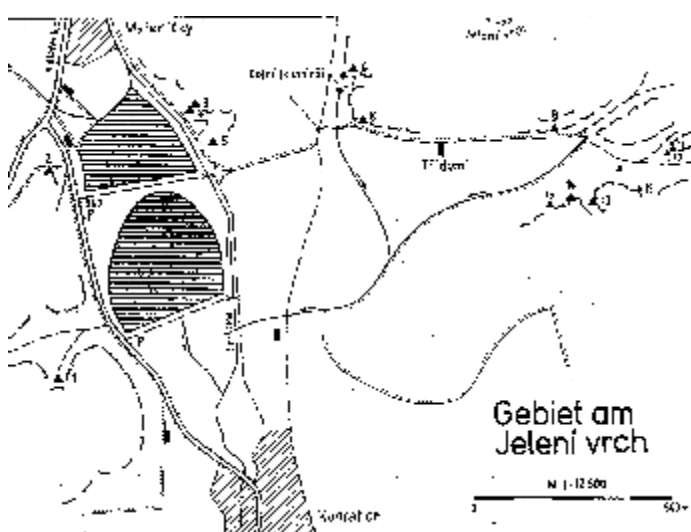
16. * Panenský kámen

Stará cesta II; Z náhorní strany (SZ) stěnou (umělé stupy) na velký balkón a dále n.v.

SV cesta III; Z lávky v SV stěně přes díru a vlevo krátkou spárou na polici. Doprava a starou cestou n.v.

JZ cesta II; Vlevo od JZ komínem na velký balkón. Vlevo a starou cestou n.v.

Situační plán:

Severní část Českého ráje

Pozvánka do méně známých koutů skalního města

Šárka Mynaříková & Pavel Henke

Děčín

Zveme Vás na výlet do severní oblasti Českého ráje – Kalich, Chléviště a skály na Sokolu. Navštívíte-li s námi pěkný kraj, připraví Vám parádní přehlídku skalních obrazů, věží a cest.

Tady je malá ochutnávka toho nejlepšího z lezení:

Masarykova věž	Údolní cesta VI.
Korak	SZ cesta V.
Spojenecká věž	Normální cesta VII.
Bílá skála	Stará cesta VIIb.
Májová věž	Normální cesta VI.
Baronova věž	Pivo nedonesly VIII
Amerika	Normální cesta V.
Jehlánek	Normální cesta III.
	Avšak VIIc.
Sluj českých bratří (M)	Procitěná VIIb.
	Defenestrace VIII
Muchova věž	JV cesta VIIc.
	Přímá normální cesta VIIc
Brouček	SV cesta IV.
Paleček	Normální cesta II.

Vyšťavte se a pak Vás chytne „žýzeň“. První pomoc vám nabídnou Besedice, kde skok od nefungující staré chaty u Kalicha najdete příjemné pohoštění ve srubovém stylu „Občerstvení Pod Kalichem“.

Nenápadná vrátka s nápaditými majiteli Poláčkovými, kteří vás mile obslouží a stoprocentně vám vyjdou vstříc. Nejen dobré slovo, ale i tableta, když Vás chytanou zuby, ale také v případě, že je večer a vy nemáte kde postavit stan. I děti si přijdou na své, strejda Vašek s dcerou Bětkou je rádi seznámí s drobným zvířectvem. Je to pohoda, tohle místo nemá chybu. Horolezci a horolezčata přijďte!

„Občerstvení Pod Kalichem“ vítá návštěvníky žlutou cedulí se sugestivním sdělením: „**MÁŠ VELKOU ŽÝZEŇ!**“

Jak jsme si odpytlili Matterhorn

Výstup na symbol Alp

Vlasta Domes

CAO Děčín

Snápadem vylézt letos Matterhorn přišel Vlád'a Prcek Nehasil. Je to už víc než deset let, co nám na Matterhornu visí společný pytel, tenkrát bylo příliš mnoho sněhu a nechtěli jsme zbytečně riskovat, však hora neuteče. Letošní teplé léto slibovalo dobré podmínky pro výstup, ale vlivem horka nastalo tání trvale zmrzlé půdy a dne 15. července 2003 došlo na Matterhornu ve výšce 3400 m k masivnímu pádu skalních bloků v pásu 50 m. Vrtulníkem bylo evakuováno přes 90 lezců, kteří se nacházeli nad kritickým místem, naštěstí nikdo nebyl zraněn a Matterhorn byl do stabilizace kritického místa uzavřen pro výstupy. Začátkem srpna jsme si ověřili v Alpin centru v Zermattu, že hrana Hörnli je opět otevřena.

Ve středu 20. srpna odpoledne jsme ve složení Vlád'a Prcek Nehasil, David Nehasil a já vyrazili na cestu do Walliských Alp s cílem přejít Matterhorn z italské strany do Švýcar. Byly krásné naše plány, ale závada na voze nás přinutila

zkrátit cestu a spokojit se s výstupem z Zermattu. Auto jsme nechali v Täsch, kde nás odchytil místní taxikář a nabídl rozumnou cenu za odvoz do Zermattu. Cestou nám lezci z Berchtesgadenu u Salcburku vyprávěli, že po červencovém pádu kamení poklesl průměrný počet lezců ze 150 na 30 za den. Dobrá zpráva. A super předpověď počasí na 3 dny. Co víc jsme si mohli přát. Lanovku z Zermattu jsme si zakázali a kolem poledne jsme vyrazili po svých na Schwarzsee. Po necelých třech hodinách nočního spánku nebylo nastoupání 1200 výškových metrů vůbec zadarmo. V 19 hodin jsme ulehli do spacáků v místnosti boudy zimní lanovky nad Schwarzsee ve výšce 2800m a okamžitě usnuli vyčerpáním.

Ve 2:00 začali budíky na mobilech signalizovat začátek výstupu. Vstali jsme, zabalili a odešli za svitu čelovek na chatu Hörnli. Trochu netradičně jsme si tak protáhli výstup o 400 výškových metrů. Kolem panovalo kouzelné noční ticho, nebe bylo poseté jen prachem hvězd. U nástupu ve výšce 3200m jsme zahrabali spacáky a zbytečnosti a ve 4:30 vyrazili do

stěny. Nebyli jsme ve stěně první ani poslední. Po nelehkém nástupu jsme traverzovali zleva hřeben a pak mírně zabloudili. O půl šesté se přihnala šňůra asi patnácti čelovek a zmizela za hřebenem. Svezli jsme se kousek s nimi, nasadili však neskutečné tempo a pomalu se nám začali ztrácet.

Po sedmé hodině přiletěl vrtulník sundat dvojku Japonců pod námi. Patrně se dostali do míst, odkud nemohli bezpečně zpátky. Říká se, že pro výstup na vrchol a bezpečný sestup na chatu Hörnli je nutné být nejpozději do 8:00 na bivačovací boudě Solvay ve výšce 4000 m. Na chatu jsme dorazili v 9:00. Oněch 400 výškových metrů navíc jsme na sobě cítili. Na Solvay hütte, která je určena pouze pro nouzový bivač, je místo tak pro 10 lidí. Uvnitř je stůl, lavice, erární deky a hrozný smrad. Ačkoli jsme šli do výstupu zcela bez aklimatizace, nepocítili jsme žádné větší potíže. Na obranu proti výšce jsme alespoň hodně pili (dokud bylo co pít). Na výstup se prý doporučuje 1 litr tekutin na osobu. Každý jsme měli 2,5 litru a stačilo to jenom na vrchol.

Na Solvay hütte jsme nechali pár zbytečností, navázali se na lano a nastoupili těžší část výstupu. Potkali jsme první dvojku, která se vrátila z vrcholu. Po celé trase výstupu jsou obtížná a exponovaná místa zajištěna silnými lany. Posledních 400 metrů je jištěno pomocí tyčí, které slouží jako jistící body při současném pohybu, případně ke slanění. Z obou stran hřebene je velká expozice, zpočátku větší do severní stěny, pod vrcholem do východní. Natažené fixy rozhodně celý výstup zjednodušují, hlavně pak nejtěžší skalní úsek asi 200 metrů pod vrcholem.

Po překonání skalního pásu jsme obuli mačky a nastoupili do ledové plotny. Vrchol se občas zahalil do mlhy. Těsně pod vrcholem je socha horolezce stejná jako u nástupu. Ve 13 hodin jsme vystoupili na švýcarský vrchol Matterhornu 4478m. Krátce jsme si pohrávali s myšlenkou podívat se na italský vrchol, ale rozum velel zahájit sestup, protože jsme byli na vrcholu příliš pozdě.

Normálně výstup trvá 5,5 - 6,5 hodiny, nám trval celých 8,5 hodiny.

Nafotili jsme pár snímků a začali opatrně, ale rychle sestupovat.

V pásu skal nad Solvay hütte nás zabrzdili Italové, měli s sebou nováčky a všechno jim trvalo strašně dlouho.

Nedařilo se nám je předběhnout. Ztratili jsme drahocennou hodinu. Najednou se ozvala strašná rána a východní stěnou proletěl šutr velikosti půlky osobního auta. Na Solvay hütte jsme rychle přebalili a honem ke slaňáku před Italy. Kombinovaně jsme slaňovali a sestupovali. Sestup ze Solvay hütte se zdál být nekonečný. Pod nástup jsme dorazili ve 20:30 živí a zdraví a mohli si pogratulovat ke zdolání pověsné hory, protože každý výstup končí teprve po zdárném sestupu.

Za půl hodiny se setmělo a ze stěny a ze Solvay hütte ještě problikávalo světlo čelovek. Nejspíš Italové a Slovinci, které jsme předběhli. Byli jsme silně dehydrovaní, tak jsme se zastavili na Hörnli hütte na nudlovku a pet láhev vody. Ani snad nebudu psát, kolik jsme tam nechali, prostě nejdražší nudlovka v mém životě! Ještě v noci jsme sestoupili do "naší" boudy nad Schwarzsee ve 2800m a kolem jedenácté zcela vyčerpání po zdolání 3200 výškových metrů usnuli hlubokým spánkem.

V sobotu ráno Vláďa dostal skvělý nápad sestoupit do Zermattu odlišnou cestou údolím podél severní stěny Matterhornu. Naskytly se odtud nádherné pohledy na Matterhorn.

Došli jsme pěšky až do Täsche, nohy samý puchýř, ale spokojeni. U auta jsme se posilnili a odjeli zpátky domů.

Chtěl bych uvést pár užitečných rad pro ty, kteří se na tuto krásnou horu chystají. Nepodceňujte výstup, i přes velmi dobré zajištění fixy není výstup žádná těžší ferrata, ale skutečné lezení, byť lehčí, v exponovaném terénu skal a ledu. Umění brzdit cepínem vám může zachránit život. Pokud si nemůžete dovolit nocleh na Hörnli hütte, spíte ve stanu u chaty, je to až na vybraná místa povoleno. Dodržujte povinné časy - nástup do 4:00, na Solvay hütte do 8:00. Nastupujte do stěny jen při dobré předpovědi počasí, v horách se počasí může prudce změnit během desítek minut. Za mlhy může být výstup i sestup velmi nebezpečný. Většinu výstupu hrozí objektivní nebezpečí pádu kamení od lezců nad vámi. Helma je samozřejmostí. Neberte s sebou zbytečnosti, skoby, vklíněnce a ledovcové skoby nejsou nutné, ale při útěku se mohou hodit. Určitě si

vezměte cepín, mačky, čelovku, větrovku, brýle, pár karabin, dlouhé ploché smyky na mezijistiění, alespoň 2 litry vody a minimum jídla. Vhodné je tenké 60 m lano na slaničení. Nepodceňujte aklimatizaci, každý výšku snáší jinak a nezáleží to na kondici, udělejte si před výstupem výlet třeba na Malý Matterhorn nebo Breithorn, spěte ve výšce kolem 3000 m. Problémy s výškou se projeví bolestmi hlavy, žaludku, únavou, apatií, snižuje se koncentrace a člověk začíná dělat zbytečné chyby. Doporučuji vzít s sebou mobilní telefon a do paměti si zanechat číslo na Air Zermatt, záchranné akce jsou na denním pořádku.

Pár užitečných internetových adres na závěr:

www.zermatt.ch - aktuální snímky Matterhornu z webovských kamerek;

www.wetter.ch - předpověď počasí v Zermattu.

Nové cesty

OD NAŠICH DOPISOVATELŮ

(ALENA VAJSKA VAISHAROVÁ, PAVEL KÝSA BECHYNĚ, VLADISLAV PRCEK NEHASIL A WEBOVÉ STRÁNKY VRCHOLKY.CZ)

Labské údolí – pravý břeh

Masiv Majdaléna - Nesmrtelná teta IXb

29.7.2003

Jan Paul x Vladislav Nehasil

Vlevo od "Údolního koutu" stěnou (kruh) k 1. kruhu "Splynutí duší". Stěnou přímo přes 5 kruhů na vrchol.

Masiv Zlomyslná stěna - S chutí do toho VII

5.8.2003

Jan Paul x Vladislav Nehasil

Stěnou ve středu údolní (Z) stěny do sokolika, jím a spárou na polici (stanoviště). Stěnou šikmo vlevo přes převis na vrchol.

Zlomisková věž - Slzy slunce IXa

12.8.2003

Jan Paul x Vladislav Nehasil

Vpravo od cesty "Nudle" krátkou trhlinou, výše hranou (kruh) na balkón. Přes převis přímo stěnou na vrchol.

Klárka - Hluboko nad věcí VIIIb

16.8.2003

Vladislav Nehasil, J.Paul

„Severní spárou“ několik metrů (asi 10 m) vzhůru a traverz vpravo k 1. kruhu. Stěnou (2K) a spárou k 2. dK „Údolní cesty“. Přímou převislou hranou na balkón, výše hranou (5. kruh) na vrchol.

Hřensko

Bachyně - Bolavé štěstí VIIc

17.8.2003

Vladislav Nehasil, D.Nehasil, J.Paul

V S stěně šikmo vlevo podél trhliny (hodiny) ke kruhu. Stěnou a hranou na vrchol.

Labské údolí – levý břeh

Zub – Slunovrat II

21.6.2003

Jaroslav Uher, Jiří Chára, Zdeněk Vaishar

Vpravo od Staré cesty přepadem z předskalí.

Rájec

Cipísek – Varianta náhorní cesty VIIc

29.6.2003

Jan Horák, Jiří Chára

Od kruhu Náhorní cesty přímo na vrchol.

DĚVÍNSKÉ POLESÍ-Hamr na jezeře

Věž kraviho dolu - Zrození telátka VIIb

31.5.2003

Pavel Bechyně, Pavel Henke

Zleva na JV hranu a tou přes K na vrchol.

DUBSKÉ SKÁLY - Skály u Vidimi Osinalický důl a rokle Habrůvka

Echo - Ekvalizer V

26.7.2003

Pavel Henke, Pavel Bechyně

Uprostřed Z stěny spárou šikmo vlevo na hranu a tou na vrchol.

Olgoj-Chorchoj - Mongolojd VIIb

26.7.2003

Pavel Henke, Pavel Bechyně

Sokolem podél údolní hrany a stěnou n.v.

Andělíček - Nebeské perutě V

26.7.2003

Pavel Henke, Pavel Bechyně

V pravé části náhorní stěny šikmo vpravo a stěnou přímo na vrchol.

Vysoká Lípa

Kouzelník - Moudrosti šamanů VII

3.8.2003

Vladislav Nehasil, D.Nehasil

Z předskalí vlevo v údolní stěně šikmo vlevo na hranu a tou na vrchol.

Břit - Přeskok 1/III

3.8.2003

David Nehasil, V.Nehasil

Z masívu sestup vpravo zarostlým komínem na římsu, tou na předskalí a seskok na vrchol.

Mechový císař - Přeskok 1

3.8.2003

Vladislav Nehasil, D.Nehasil

Z masívu přeskok na římsu a na vrchol.

Kouzelník - Soumrak bohů VIIb

3.8.2003

Vladislav Nehasil, D.Nehasil

Komínem, výše stěnou při náhorní hraně (hodiny) na vrchol.

Tokáň

Schovaná jehla - Přeskok 1

17.7.2003

Vladislav Nehasil

Z masívu seskokem na vrchol.

Schovaná jehla - Přepad II

17.7.2003

Vladislav Nehasil

Z masívu zprava sestoupíme na římsu a přepadem na vrchol.

Věž Tadeáše Haenkeho - Letní skok 2

8.8.2003

David Nehasil, V.Nehasil

Z masívu sestup na zarostlou lávku, seskok na římsu a stěnou na vrchol.

Šakalova věž - Přeskok 1

8.8.2003

Vladislav Nehasil, D.Nehasil

Od Z z masívu přeskok na vrchol.

Tokáňská věž - Přeskok 1/III

8.8.2003

David Nehasil, V.Nehasil

Z masívu sestup a přeskok na hladké šikmé břicho. Stěnou na vrchol.

Čtyřlístek - Pro štěstí IV

8.8.2003

Vladislav Nehasil, D.Nehasil

Vlevo od cesty „Nanukáč“ sokolíkovou trhlínou přímo na vrchol.

Strážce masívu - Přeskok 1

8.8.2003

Vladislav Nehasil, D.Nehasil

Z masívu přeskok na vrchol.

Tvrdý trénink Karla Hofmana

Čtenářské veřejnosti musím oznámit jednu zprávičku ze sportovního dění. Po zrušení letošního ročníku HOCYBOJE, na který jsem se fyzicky i psychicky připravoval, jsem se rozhodl trať absolvovat sám. Jelikož jsem celou akci nechtěl komplikovat, vynechal jsem Jizerské hory. Na tradiční trať jsem vjel u Libereckého nádraží. Po kolejších tramvaje (v Hanychově už je někdo ukradl) až na Výpřež. Počasí bylo skvělé, teplota akorát, cesty bez bahna - no co si více přát. Jel jsem opravdu ostrým tempem bez občerstvovaček až na Labskou stráň, kam jsem dojel v čase 4:32 hod a s průměrnou rychlostí 19,2 km/h. Celkem jsem najel 86 km. Asi po dvaceti minutovém odpočinku jsem se vydal na cestu domů do Varnsdorfu. Ještě jsem si zajel na vyhlídkový kopec „Pastevecký vrch“ a do Jetřišek ke Žlutému cimbuří a přes Doubickou hospodu (už jsem začal mít hlad a žízeň) jsem zamířil k domovu.

Celkem jsem ten den ujel 133 km, takže jako bych jel celý HOCYBOJ...

Karel Hofman, HK Varnsdorf

28 je jednou za život..

Pavel Zip Horník slavil v pátek 8.8. narozeniny a kde jinde než v Ostrově. Připravili jsme pro něho s Petrem Jíchou malé překvapení a vyzvedli ho doma se vši oddílovou parádou. Opatřili jsme malý minibus NERETVA a dvě doprovodná vozidla.

Když ostuda tak pořádná, ale myslím, že to dopadlo jinak. Pavel z toho byl tak vyveden z míry, že na mezi zastávce v hospůdce Na Točně v Bynově, zapomněl svého věrného druha Mufa, takže hned v začátku jsme měli tu čest slyšet nechvalně známé „Muféééé“. Zábava se rozjela nádherně, Pavel obdržel spoustu krásných dáreků, včetně malé dortové variace na Ostrov. V závěru večera se strhla malá šlehačková bitva, kterou vyprovokovala Jana Jíchová. Jako tradičně se končilo se sluníčkem, ale i přes to všechno jsme další dny podali na skalách alespoň nějaké výkony. V sobotu šel však Pavel spát v devět hodin a proto se ptám:

„Pavle byl jsi to vůbec Ty?“

Vedoucí zájezdu Veronika Krčilová

Sám celým hřebenem Vysokých Tater

Filip Zahradník nám poslal popis dalšího ze svých povedených kousků – sólo přechod hlavním hřebenem Vysokých Tater. Článek vyjde již v příštím čísle CNS. Filip je muž se srdcem dobrodruha. Ke článku napsal krátký e-mail, kde naznačil své další plány:

„Na konci června jsem dal výpověď a od té doby jsem v Plzni a učím se intenzivně angličtinu a španělštinu. Chtěl bych totiž tuto zimu strávit na druhém konci světa. Asi tak 5 měsíců na Novém Zélandu, kde bych měl chodit do školy. Tak snad mi to vyjde i plánovaný výstup na Mt.Cook...“

STŘÍPKY..

Michael Železný je po těžkém úrazu..

Michael Karel Železný na čas dobrovolně vyměnil domácí postel za nemocniční lůžko. Přejeme mu lehký krunýř, pevné šrouby a brzké uzdravení. Děkujeme všem kamarádům a kamarádkám, kteří mu v těžké životní chvíli pomáhají.

-vd-

A další oprava

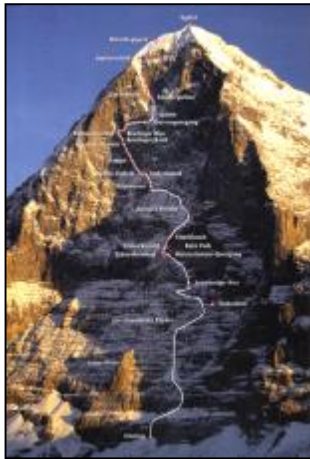
V popisu cesty „Pět křížků pro Vráňka“ jsme minule omylem uvedli jako spoluautora **Petra Špačka** alias Špágra místo **Honzy Nestlera** alias JN neboli Sráče. (To je opravdu přezdívka, říkají mu tak všichni.)

Oběma lezcům se omlouváme.

Severní stěna Eigeru za 4 a půl hodiny...

Proběhnout obávanou 1800 m vysokou severní stěnu Eigeru za neuvěřitelných čtyři a půl hodiny se letos v březnu podařilo italskému horskému vůdci jménem **Christoph Hainz** (ročník 1962).

Když 24.3.2003 nastupoval do cesty, kterou jako první přelezli Heckmaier, Vörg, Kasperek a Harrer, byly ve stěně ideální podmínky. Hainz žádný útok na rekordní čas neplánoval. Říká, že lezl jenom tak rychle, že byl za chvíli nahoře. Jistil se pouze v těžké spáře, jinak lezl úplně nalehko. Sebou měl 40 m kevlarového lana, dvě karabiny, mačky, zbraně, žďarák a láhev vody.

Nejrychlejší časy v cestě Heckmaier

- 8.30 hod. - U. Bühler, 1981
- 6.00 hod. - F. Knez, 1982
- 4.50 hod. - T. Bubendorfer, 1983
- 4.30 hod. - C. Hainz, 2003

Christoph Hainz je ženatý, má dvě děti a horským vůdcem je od roku 1992. Žije v Jižním Tyrolsku v Riscone u Bolzana.

Znáte věž Tvarožník?

Tato monumentální věž se nachází v Dubských skalách v Hradčanské pahorkatině u obce Hradčany (Pozor ještě jedna věž stejného názvu je také v Dubských skalách u Blíževedel.).

První výstup na tuto věž byl uskutečněn r. 1909 Josefem Draschdanským s druhy. Všem ji doporučuji. Z vrcholku je nádherný výhled a má ještě jedno plus - k věži se dostanete i autem. Kola ale můžete vzít sebou, neboť jsou zde dobré trasy. V okolí jsou i další věže které stojí za návštěvu.

Na Tvarožník vedou původní cesty obtížnosti IV a VI a dvě nové za VIIb, které jsem letos udělal s Pavlem Henkem.

Všem přeji dobré polezeníčko!!

Pavel Kýsa Bechyně

34. průlet sluneční soustavou

Milan Svinčo Svinařík z Horoklubu Chomutov oslavil v srpnu již 34. průlet sluneční soustavou. Při té příležitosti se rozhodl opít své kamarády na schůzce výkonného výboru v Perštejně. Podle zpráv z éteru se mu záměr opravdu vydařil...

CAO & IMAX

To nemůžete nevidět, zavolať nám jednoho dne **Milan Drásta** z Loun a pak nám své zážitky vylíčil tak barvitě, že jsme ještě ten den dali dohromady auto, zamluvili lístky a vyrazili do Prahy na Everest. Shodli jsme se, že film za 150,- Kč vstupného stál. Ovšem nebyl natočen pro horolezce, ale pro laiky, takže chce to jistou dávku shovívavosti zejména u doprovodných komentářů. Pokud jste v IMAXu ještě nebyli, tady je pár informací z jejich brožury:

Everest je dokumentární příběh o výstupu mezinárodní expedice na nejvyšší vrchol světa přenesený na největší filmové plátno, jaké existuje. Speciální kamera IMAX zachycuje nádherné momenty úspěchu mezinárodního týmu horolezců, kteří navzdory právě prožité tragédii nalezli naději, krásu a triumf. Everest, nejúspěšnější film IMAX, přilákal již 22.000.000 diváků z celého světa. Vstupte i vy do reality praskajících lavin, sněhových propastí, vysokých štítů a nebezpečné zóny řídkého vzduchu.

Plátno

Výška filmového plátna kina Oskar se rovná výšce osmi slonů, kdyby stáli jeden na druhém. Filmové plátno je 20 metrů vysoké a 25 metrů dlouhé. Je vyrobeno ze speciálního difúzního matného vinylu perforovaného tisíci úzkými dírkami, které umožňují volné procházení zvuku a dávají plátnu jakousi „akustickou otevřenost“

Projektor

Promítací zařízení společnosti IMAX jsou nejdokonalejší, nejpřesnější a nejvýkonnější projektory, které kdy byly vyrobeny. Klíčem k jejich vysokému výkonu a spolehlivosti je unikátní „rotační smyčka“ pohybu filmu.

Filmové okénko

Technologie IMAX využívá formátu 70 mm, s 15 perforacemi: jedná se o největší a nejkvalitnější filmový materiál na světě. Tento filmový formát je více než 10 krát větší než klasické filmové okénko formátu 35 mm.

Ozvučení

Kina IMAX jsou vybavená patentovanou digitální audio technologií pokračovacích okruhů, která prostřednictvím šesti-kanálových multi-reproduktorů zajišťuje neuvěřitelný zvuk, který pomáhá divákům ponořit se do filmu.

Efekty 3D

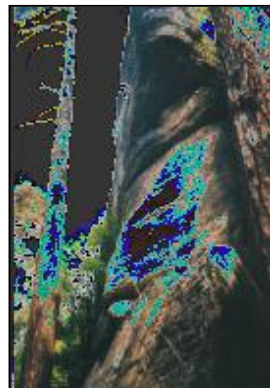
Technologie IMAX 3D je uznávána jako nejlepší trojrozměrná technologie ve světě. IMAX vyvinul speciální 3D kameru, která umožňuje dvě operace kamery v jednom přístroji.

Jako tele na vrata

Pavel Kýsa Bechyně vyfotil spolulezce **Pavla Buky Henkeho** při prvovýstupu cestou „Jako tele na vrata IX“ na Žižův masív v Labském údolí. Buky právě zatlouká páté (předposlední) postupové jištění. Aby se mu z té výšky nezatočila hlava.

Všem lezcům cestu oba autoři vřele doporučují – prý se jedná o krásnou linii a cesta je opravdu super zajištěna!

Foto © 2003 Pavel Bechyně

Fulgurity - stopy po blescích

Všimli jste si jich někdy? Fulgurit (z latinského fulgur = blesk) je vlastně stopa po zásahu bleskem, kterou můžete najít nejčastěji na vrcholech vysokých, o samotě stojících, skalních věží. Na jejich existenci upozornil před několika lety ve svém článku „Fulgurity na Pravčické bráně“ náš přední geolog Václav Cílek v časopise Vesmír. Popisuje v něm, co se děje v místě, kam blesk udeří: V bleskovém kanálu teče proud řádu desítek ampérů při napětí řádu milionu voltů. Díky tomu vzniká teplota až 30 tisíc stupňů a tam, kde kanál prochází horninou (kde udeří do skály), vede vysoká teplota k prudkému tavení a vypařování materiálu (bod varu křemene je 2950°C). Na skále zůstane buďto obnažená „vypálená“ dráha blesku, (to bylo pozorováno např. při tragické události na věži List na Hrubé skále 7. 6. 1969, kde blesk zabil dva horolezce), nebo v místě vstupu do skály zůstane typický fulgurit (viz foto): jádro z přetaveného křemenného skla a z něho paprskovitě se rozbíhající praskliny o délce několika cm až desítek cm.

Až budete příště sedět na vrcholu své oblíbené věže, podívejte se pozorně na jeho povrch – třeba naleznete tuto přírodní zajímavost i vy.

Foto © Jan Moravec

Eiger, Mönch, Jungfrau...

Ve dnech 7. až 13. srpna vyrazila z Děčína do Švýcarska skupina horolezců ve složení: **Jan Horák** CAO Děčín, **Libor Hroza** ACALI Děčín, **Jiří Chára** CAO Děčín, **Lenka Jindrová** Ústí nad Labem, **Monika Kudláčková** Most, **Karel Pilch** HO Tisá, **Miroslav Salaba** HO Tisá, **Pavla Vlasáková** USK Slávie Ústí nad Labem a **Michael Vyleťal** HO Tisá.

Plánů bylo hodně – od skromných až po ty nejmělejší (např. Harlinova cesta severní stěnou Eigeru). Dlouhodobě horké počasí bez srážek však není pro ledovcové Alpy to nejlepší. Ze stěn se bez ustání (opravdu) sypalo kamení, tekly tudy vodopády vody a přes obrovské trhliny v ledovci zbyly jen chatrné sněhové mostky, které budily hrůzu už od pohledu. Přesto se povedlo několik pěkných túr, podařilo se vystoupit na všechny vrcholy alespoň normálkami, zdařil se jeden pěkný přechod a všichni si

tydenní pobyt v nádherném prostředí kopců a jezer moc pochvalovali.

Nejhodnotnější jaguáři zub si však z Berner Oberland odvezli Karel Pilch a Pavla Vlasáková. Ale o tom až příště...

Foto © 2003 Pavla Vlasáková, USK Slávie Ústí nad Labem

Upřesnění

„Na časté dotazy k článku Postřehy z českých kempů v CNS 8/2003 uvádím, že jsem v kempu v Sedmihorkách nebyl (jak možná z nadpisu článku vyplývá), ale poskytl jsem pouze ilustrační foto.“

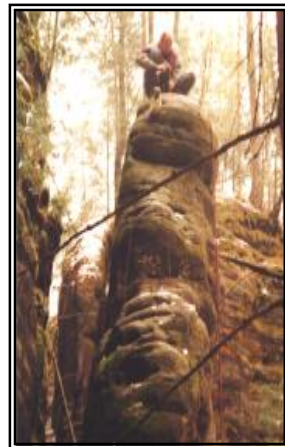
Vlasta Domes

Co dělat v zimě?

Tuhle otázku nám položil **Pavel Kýsa Bechyně** a zároveň nám na ní odpověděl:

„Zima je pro všechny pískaře dlouhá, a tak alespoň kontrolujeme vrcholky věží. Na přiložené malé fotografii mne minulou zimu kluci vyfotili při práci na jednom z vrcholků. Právě zatloukám tyčku pro dodanou novou vrcholovou schránku a knihu na Schované jehle na Tokáni.“

A pak už rychle na grog...

Horolezci se vzdělávají

Jsou mezi námi i tací, kteří nezapomínají na propagaci oddílu za žádných okolností. Na přiloženém snímku např. **P.K.** (v oddílovém triku) na intenzivním jazykovém kurzu v Dublici. Redakce se domnívá, že toto je modelový příklad věrnosti oddílu. Všichni se od takovýchto jedinců můžeme inspirovat...

Foto © 2003 Paparazzi CNS

Letec David Nehasil

Vypadá to, že **David Nehasil** si přímo libuje v hrůzu nahánějících přeskocích. O jeho kouscích (společně s bratrem Vládou a Jěnou Paulem) jsme psali v minulém čísle. Nyní dorazila další zpráva o prvopřeskoku za 4 (!!) v Schrammsteinech na Rübezahleule.

Gratulujeme, ale nezapomeň, co radí matka svému synu letci: „Létej pomalu a nízko!“

Bernské Alpy

Do bernských Alp vyrazila v srpnu ještě další skupina lezců: **Jaroslav Jeremy Dunovský**, **Tomáš Melen**, **David Šedivý** a **Petr Zippich Štěpán**. Do oblasti vyrazili z druhé strany od sedla Grimsel a pochvalovali si naprostou liduprázdnotu a malebnost této části. Padající kamení a ledovcové trhliny ani jim neumožnily vylézt naplánované kopce, ale nějaká ta tři a půl tisícovka přeci jenom padla. Cesta do Čech se podle očekávání neobešla bez bezpočtu veselých příhod...

Dobrá zpráva

Těsně před uzávěrkou dorazila do redakce velice potěšitelná zpráva:

„Ahoj, tak ta holka z Prachova (viz článek Prachov, 19. července 2003 v tomto čísle CNS) je už v pohodě a dokonce už chodí po svých. Jmenuje se Čermáková a ještě je stále na neurochirurgii v Hradci Králové. Mají tam z ní radost! To my také, že jo?“...

Radost máme velikou a přejeme brzké uzdravení!!

VÝROČÍ

ZÁŘÍ 2003

- 1.9. Lenka Jindrová
- 3.9. Mirka Špatenková
- 4.9. Milan Švarcík Černý
- 7.9. Pavel Pavouk Černý
- 8.9. David Lošťák
- 12.9. Petr Zippich Štěpán
- 18.9. Alena Andělová
- 18.9. Jan Červenáček Šlechta
- 27.9. Ilona Škállová

*Všem oslavencům blahopřejeme
a přejeme hodně zdraví, úspěchů a spokojenosti...*

ČEKÁ NÁS...

KALENDÁŘ AKCÍ CAO DĚČÍN

*Není důležité vyhrát
ale zúčastnit se...*

- 21.9. **Cyklistická časovka na 100 km.** Podzimní část, info Mišítková.
- 23.9. **Cyklistická časovka do vrchu.** Podzimní část, info Mišítková.
- 13.-20.9. **Paklenice 2003.** Zájezd za sluncem a lezení do známé chorvatské oblasti. Info a přihlášky Svoboda.
- 10.-12.10. **Podzimní lezení Bořeň 2003.** XIII. ročník horolezeckého srazu, pořádá CAO. Info Chára
- 18.10. **Hřeben Krušných hor na kolech,** IV. ročník oblíbené cyklistické akce. Info Mišítková, Uher
- 25.10. **Rozlučka s letním časem,** Dolní Žleb, lezení, večer rest. U Kostí, II. ročník společenské akce. Info Mišítk, Vaishar
- 29.10. **Horolezecký orientační závod.** Info Pospíšil

V příštím čísle

- Sóló hlavní hřeben Tater od Filipa Zahradníka
 - Článek o lezení v polské Hejšovině
 - Schladíme se při kaňoninku v Itálii
- Zalezeme si také na skalách u Klokočí
 - Článek o přechodu Eigeru a Jungfrau
 - B.W.F.S. (Big Wall Free Solo)
- Zbude-li čas, zavítáme do kempů na jihu Čech
 - Určitě nebudou chybět nové cesty
 - Nezapomeneme na pravidelné rubriky
 - a samozřejmě mnoho dalšího....

Nezapomeň!

Příští číslo **CAO News** vychází již 1.10.2003!

CAO News

Horolezecký časopis severočeského regionu

Prosba na závěr..

Tentokrát se nám toho nevešlo hodně. Závěr srpna byl na různé akce a události opravdu bohatý a naše samizdatová redakce víc prostě nestihla.

Jednu důležitou prosbu k vám všem si neodpustíme. Ve čtvrtek 28. srpna 2003 proběhlo v Tisé jednání ČHS a několika horolezeckých oddílů se zástupci OÚ Tisá, policie, pohraniční stráž, horské služby, lesů ČR, CHKO, Správy silnic, MF DNES a dalších zainteresovaných o osudu lezení v Ostrově, Tisé a Rájci. Vzhledem k častému porušování pravidel (parkování na zakázaných místech, bivakování a rozdělávání ohně ve skalách, nepořádek v lese atd.) požadovali zástupci CHKO, lesů ČR a pohraničníků úplné zavření oblastí (zejména Ostrova) a zákaz vjezdu až na pět let. Po dvou a půl hodinách jednání se podařilo vyjednat pro příští rok kompromisní řešení.

Vše teď bude záležet na nás lezcích – buďto se SAMI postaráme o to, aby se současný stav v Ostrově změnil nebo nám Ostrov bude uzavřen. Pomozte nám tyto nádherné lezecké oblasti zachránit – stačí málo – trochu osobní odpovědnosti a rozumného vztahu k okolí.

Za zúčastněné horolezecké oddíly (HO Tisá, Spartak Ústí a CAO Děčín) a ČHS.

Užívejte si babího léta a všem Vám přejeme hodně sluníčka, hodně lásky a stále suchou cestu...

Za celou redakci **CAO News**

Jiří Houba Chára

UPOZORNĚNÍ

PRO ČLENY CAO DĚČÍN

POZOR!!

PŘÍŠTÍ ODDÍLOVÁ SCHŮZKA JE PLÁNOVÁNA NA STŘEDU 1. ŘÍJNA 2003 OD 18.00 HODIN, V RESTAURACI U KRČILŮ V DĚČÍNĚ LETNÉ.

NA POŘADU BUDE LEZENÍ, LEZENÍ A LEZENÍ. OSTATNĚ, JAKO VŽDY..

TĚŠÍM SE NA SETKÁNÍ S VÁMI!